Ч. 60. Середа 29 (16) марта 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї на Угорщинї. — З Сербії. — Манїфест Орлеанїстів. — Подї в Росиї і росийско-япаньска війна.

Ситуация на Угорщинї стала так якось дивно безвихідна, що викликує в цілім сьвітї цікавість, чим закінчить ся. А вже велике враженє зробило телеґрафічне покликанє австро-угорского амбасадора в Берлинї Седенія-Меріча до цісаря до Будапешту. Як доносить „Berliner Börs.-Cour.“, покликанє се не значить, що Седенїй має уступити зі свого становища амбасадора, щоби чинно взяти участь в залагодженню кризи; нї, Седенїй має вже в середу вернути назад на своє становище, але Цісар хотів почути погляди о ситуациї на Угорщинї з уст свого довголїтного і випробованого дорадника. Седенїй знає знаменито всї політичні відносини на Угорщинї, бо був і урядником і послом і міністром, а тепер єсть дипльоматом, а ся послїдна роля дозволяє єму більше як кому небудь оцїняти і осуджувати відносини на Угорщинї зі становища европейскої полїтики. Може бути, що Седенїй буде старати ся в посольских кругах вияснити справу з того становища і разом з Селем старати ся не лиш утворити новий кабінет, але й взагалї змінити теперішний загонистий напрям опозицийної полїтики, але сам до нового кабінету не вступить. А коли би остаточно й ся послїдна проба не удала ся? В такім случаю мусїла би промовити хиба лиш сила, бо лиш сила може там лад завести, де переконаня не помагають, а се іменно тота найважнїйша точка в ситуациї на Угорщинї, котра цїлий сьвіт держить в напруженю і побіч війни російскої та справи македоньскої єсть третою з ряду, що звертає на себе дуже пильну увагу цїлої Европи.

В виду заходів кн. Фердинанда болгарского і внаслїдок злощасних внутрішних відносин, що вивели Петра Караджорджевича на сербский трон, зачинає Сербія відгравати що раз послїднїйшу ролю на Балканї. Нїби якась угода межи королем Петром а кн. Фердинандом не довела по правдї до нїчого і давна ненависть межи обома народами не щезла, тим більше, що Болгари що раз більше набирають значіня в европейскій полїтицї, доказом чого треба уважати поїздки кн. Фердинанда до европейских дворів, а Серби з зависти споглядають на то, як болгарскі вплнви щораз більше ширять ся в Македонії. Убитє послїдного з Обреновичів домагає ся, видко, спокутованя, бо сей злочин, непокараний й до нинї, став ся найбільше причиною, що Сербія межи балканьскими державами зійшла аж на третий плян та й доси не могла ще виробити собі значіня в сьвітї полїтичнім. Послїдна подія на двірскім балю у кор. Петра показала знов той роздор, який дїлить сербских верховодів від европейскої дипльоматиї. На бали підчас танців явив ся був звістний Машин і другі официри убийники. Скоро то побачили европейскі дипльомати, вийшли зараз всї як один з королївскої палати. Король побачивши, що стало ся, лиш поблід, але не міг злому зарадити. — Сербскому правительству удало ся, що правда, затягнути позичку, але яку? — лихварску, котра мусить край зруйнувати; 80 за 100 франків се чей не дрібничка. З сеї позички має 30 мілїонів піти зараз на цїли воєнскові, 35 мілїонів на будову зелїзниць а 18 мілїонів на сплату затягнених перед тим позичок з коротким речинцем.

З Парижа доносять, що кн. Орлеаньский і єго приклонники видали манїфест, в котрім обговорюють справу роздїлу церкви від держави і звалюють вину за грозячу анархію на републиканів. В манїфестї сказано дальше, що час найлїпше працює для социялїстів, котрих число з кождим днем стає щораз більше.

Про замах на уряд полїцийний в Варшаві і на варшавского оберполїцмайстра Нолькена доносять тепер, що арештовано якогось Стефана

Стїна.

(З росийского — Леонида Андреєва).

Я і другий прокажений підповзли осторожно до самої стїни і глянули в гору. Вершка стїни звідси не було видко; піднимала ся проста і гладка і зовсїм немов розрізала небо на дві половини. Наша половина неба була буро-чорна, а до овиду темно-синя, так що годї було зрозуміти, де кінчить ся чорна земля а де зачинає ся небо.

— Пробуймо перелїзти — сказав до мене прокажений, і єго віддих був поганий, смердячий, так само як мій. І він підставив спину, а я станув на нїй, але стїна так само була висока. Як і небо розтинала так само землю, лежала на нїй як груба, сита змия, спадала в пропасть, піднималась до гори, а голову і хвіст ховала за овидом.

— Ну, то звалїм єї! — радив прокажений.

— Звалїм! — згодив ся я.

Ми ударили плечми об стїну і она зачервоніла ся кровю наших ран, але осталась глухою і неповорушною. І ми попали в розпуку.

— Убийте нас! Убийте нас! — стогнали ми і повзли, але всї лиця відвертали ся від нас і ми видїли одні спини, що здрігали ся від глубокої відрази.

Так ми доповзли до голодного. Він сидів опертий о камінь і здавало ся, самому ґранітови справляли біль єго острі, колючі лопатки. У него зовсїм не було мяса і кости стукали при кождім ворухненю, а суха шкіра шелестїла. Нижна щока відвисла і з темного отвору рота виходив сухий, беззвучний голос:

— Я го—ло—ден...

Ми засьміялись і поповзли швидше, аж стрінули чотирох, що танцювали. Сходили ся і розходились, обіймали один другого і крутили ся, а лиця в них були блїді, втомлені, без усьміху. Один заплакав, бо втомив ся тим танцем без кінця і просив, щоби перестали, але другий обняв єго мовчки і закрутив, і знова став він сходити ся і розходитись і при кождім єго кроцї спливала єму по лици велика, мутна слеза.

— Хочу танцювати — прошевелїв мій товариш, але я потягнув єго дальше. Знов перед нами стїна, а коло неї сидїло двох кучком. Один бив від часу до часу лобом в стїну і падав без памяти, а другий глядів на него поважно, доторкав ся рукою єго голови а потім стїни і коли тамтой прочуняв, говорив:

— Ще треба, вже небогато лишилось.

Прокажений розсьміяв ся.

— А то дурні — сказав, весело надуваючи лице. — То дурні. Гадають, що там ясно. А там так само темно і так само повзають прокажені та просять: убийте нас.

І я розсердив ся та болючо ударивши товариша по міхурах, що вкривали єго голову, крикнув:

— А чого ти сам лазив?

Він заплакав і ми оба плакали та поповзли дальше, просячи:

— Убийте нас, убийте нас!

Але лиця відвертали ся з відразою і нїхто не хотів нас убивати. Гарних і сильних убивали, а нас боялись доторкнути ся. Підляки!

*

Для нас не було часу і не було нї вчера, нї нинї, нї завтра. Ніч нїколи не опускала нас і не відпочивала за горами, щоби вернути звідтам сильною і спокійною. І ми витали єї радістно, як дїти, і з веселою заздрістю глядїли на тих чотирох, що сходили ся, розходились і крутили ся без кінця.

І пара за парою почннали крутити ся і я, прокажений, находив собі хвилеву товаришку. І було менї так весело, так мило! Я обнимав єї, а она сьміяла ся і зубки мала біленькі, біленькі і личка рожевенькі, рожевенькі. Се було так мило!

І годї було поняти, як то стало ся, але радістно вискалені зуби почнналн кланцати, поцїлуї перемінялись в кусанє і з вереском, в котрім не щезла ще радість, ми починали одно другого гризти та бити. І она, біленькі зубки, також била мене по моїй хорій, слабій голові і острими кігтиками вбивала ся в мою грудь, добираючись до самого серця — била мене, прокаженого, бідного, такого бідного. І я, прокажений, плакав і тремтів наляканий і тихенько, скрито цїлував брудні ноги стїни і просив єї, щоби мене, лише мене одного пропустила до того сьвіта, де нема божевільних,

Окрию, 18-літного челядника шлюсарского, котрий підкинув бомбу на стациї поліцийній на Празї. Окрия єсть родом з новоміньского повіта. Виновника замаху на Нолькена доси ще не удало ся викрити. Нолькен єсть тяжко ранений, але здаєсь, що буде жити, лиш стратить око. Цїле єго щастє в тім, що той, котрий кинув бомбу, зле виміряв і бомба впала поза повіз, бо в противнім случаю, було би єго розірвало на кусні. Нолькен одержав був перед кількома днями від революціоністів вирок смерти, але легковажив собі єго. На вість про вибух бомби на Празї виїхав він був двокінним фякром в супроводї рітмайстра від жандармериї Шепеля, котрому однак не стало ся нїчого. Виновник замаху вирвав ся з рук тайного поліцияна, а забивши другого поліцияна Гаврилова, втїк і доси єго не зловлено. Дївчина, котра підчас замаху на Нолькена переходила улицею, називає ся Єлена Польковска. Житю єї не грозить небезпечність, але стратить око. Стан поліцияна Цепелевича і робітника Просали, зранених на поліцийній стациї на Празї, єсть безнадійний.

З Тифлїсу надходять непокоячі вісти о розрухах селян в ріжних сторонах. В місцевости Мухраньское, що належить до маєтностий царского двора, прийшло 18 с. м. 800 селян, узброєних в друки і карабіни, а зайшовши там до канцеляриї представили ся яко заступники всіляких громад і зажадали: щоби кожда громада мала право вибирати собі судию, котрий би судив цивільні і кримінальні справи; щоби всїх людий, які пристали до громади признати за селян з повним правом громадским; щоби всї ґрунти державні і цїсарскі, а навіть приватні маєтности розділити між всї громади, а за то вибирати від громад лиш податок державний; щоби сьвященикам визначити платню; щоби школи, читальні і бібліотеки мали повну свободу і були вільні від цензури; щоби рекрутів можна було уживати лиш в границях ґуберниї і т. п. Наконець назначили они день 27 марта (9 цьвітня) яко речинець сповненя своїх жадань а по тім часї розважать, що мають робити. — Розрухи в Ялтї були дуже грізні. Многі склепи і всї маґазини монополеві (де скарб державний продає горівку) ограблено а кілька маґазинів підпалено. Шефа поліциї зранено.

З Петербурга доносять через Париж, що не знати, де подів ся великий князь Алексій. В кілька днїв по смерти вел. князя Сергія він щез з Петербурга. Говорено тодї, що він виїхав до Парижа, позаяк в касї маринарки відкрито великі надужитя. Тимчасом і в єго палатї в Парижи єго нема.

З поля війни нема ніяких вістий. Єсть обава, що Японцї лагодять ся до облоги Владивостока і готові забрати остров Сахалїн, що в теперішну пору мало би велику вагу, бо в половинї цьвітня розпочинає ся там вже ловля селедців.

Новинки.

Львів, дня 28-го марта 1905.

— Іменованя. Надзвичайний професор клясичної фільольоґії др. Станислав Витковский іменований звичайним професором того предмету на львівскім унїверситетї.

— Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого др. Ал. Тхоржницкий виїхав на візитацию суду до Стрия.

— Рішенє конкурсу на церков, розписаного за посередництвом „Союза студентів архітектури“ о. Володим. Кальбою, парохом в Соколівцї, вже відбуло ся. Надіслано 9 проектів. Суд конкурсовий признав першу нагороду (200 К) проєктови означеному словами: Lux in tenebris lucet, котрого автором єсть п. Алекс. Лушпиньский у Львові, другу нагороду в квотї 100 К признано проєктови означеному: Paulatim summa, котрого автором єсть п. Лев Левиньский у Львові. Крім того суд конкурсовий висказав признанє авторам проектів під знаками „Унїя“ і „A—Z“.

— Нові публичні будинки у Львові. Межи громадою м. Львова і правительством ведуть ся вже від довшого часу переговори в справі усуненя части будинку, в котрім находить ся краєва дирекция скарбу, а котрий закриває фронт новопобудованого будинку промислового музею. Згадані переговори війшли тепер в нову фазу. Краєва дирекция скарбу не може іменно помістити ся в дотеперішнім будинку, супротив чого правительство постановило вибудовати на тім місци цїною трех міліонів корон новий будинок, а понадто придбати від громади будинок державної промислової школи. В заміну за те правительство підиимає ся вибудовати для сеї школи новий будинок, а місце для него предкладають на т. зв. Зелізній водї.

— Тухольский равт. Програма концерту на тухольскім равтї вже уложена. В декламацийній части приймили участь пп. Ванда Семашкова і Казимир Каміньский. Знамениті артисти виконають між иншими на сценї знаменитий жарт сценїчний: „Пан і пані“. В музичній части виступить молоденька віолїнїстка панна Стан. Арнольдівна. Музичний сьвіт зацїкавить перший виступ незвістної ще у Львові, дуже талановитої сьпівачки п. Володислави Чарножиньской. Побіч неї виступить славний баритон п. Теод. Борковский, котрий від часу Ваґнерівских концертів з Бандровским в „Фільгармониї“, не дав ся ще чути в концертовій сали. Равт відбуде ся в суботу, дня 1 цьвітня, а білєт вступу коштує 5 К від особи. З огляду на розміри льокалю, комітет мусів обмежити число участників равту, отже треба завчасу заосмотрити ся в білєт вступу.

— Загальні збори філїї „Просьвіти“ в Станиславові відбудуть ся в четвер дня 13 цьвітня о год. 11 перед полуднем в льокали тов. „Руска Бесїда“ з отсим порядком: 1. Відчитанє протоколу з попередних загальних зборів; 2. звіт з дїяльности виділу; 3. внесеня і інтерпеляциї; 4. вибір нового виділу. О годинї 9 перед полуднем Богослуженє в катедральній церкви. Виділ просить членів о численну участь.

— Жертви обовязку. В Яричеві новім коло Львова помер на тиф лїкар др. Мізес, заразившись від недужого. Недавно помер там з тої самої причини лїкар др. Будзиновский.

що убивають одно другого. Але стіна, підла, не пропускала мене і тодї я плював на неї, бив єї кулаками і кричав:

— Дивіть на ту убийницю! Она насьміхає ся з нас.

Але мій голос був відразливий, віддих вонючий і нїхто не хотів слухати мене, прокаженого.

*

І знов ми повзли, я і другий прокажений, і знов зашуміло довкола і знов крутило ся мовчки тих четверо, стріпуючи порох із своєї одежи і зализуючи кроваві рани. Але ми перестали, нас болїло, і тяжко нам жите. Мій товариш усїв і рівномірно ударяючи по земли спухлою рукою, бурмотів скоро:

— Убийте нас! Убийте нас!

Бистрим рухом ми схопили ся на ноги і кинули ся між товпу. Але она розступила ся і ми бачили перед собою одні спини. І ми кланяли ся спинам та просили:

— Убийте нас!

Однак неповорушні і глухі були спини, як друга стіна. То було так страшно, коли не видиш лиця людий, лиш одні спини, неподвижні і глухі.

Та ось мій товариш покинув мене. Він побачив лице, перше лице, таке саме, як єго, поранене, страшне. Але се було лице женщини. І він став усьміхати ся і крутив ся коло неї, вигинаючи шию та розносячи вонь, а она також усьміхала ся до него порепаними губами і вплялила в него очи без вій.

І они побрали ся. На хвилю всї лиця звернули ся до них і широкий, неповздержний сьміх потряс здоровими тїлами: такі були сьмішні, голублячи одно другого. Сьміяв ся і я, прокажений: атже се глупо женити ся, коли ти поганий та хорий.

— Дурний — сказав я глумливо. — Що ти будеш з нею дїяти?

Прокажений усьміхнув ся надуто і відповів:

— Будемо торгувати камінєм, яке паде із стіни.

— А дїти?

— Дїтий будемо вбивати.

Що за глупота: родити дїти, щоби їх убивати. А впрочім она єго зрадить, має такі лукаві очи.

*

Скінчили свою роботу — той, що ударяв головою і другий, що єму помагав, і коли я підповз, один висів на гаку, вбитім в стіну, і був ще теплий, а другий сьпівав тихо веселу пісоньку.

— Іди, скажи голодному — приказав я єму і він пішов послушно, сьпіваючи. І я бачив, як голодний покинув свій камень. Хитаючись, падучи, потручуючи всїх кінчастими ліктями, то рачки, то повзучи він пробирав ся до стіни, де гойдав ся висїльник, і клацав зубами і сьміяв ся радїстно, як дитина. Лише кусник дороги! Але він спізнив ся, і другі, сильнїйші випередили єго. Напираючи один на другого, драпаючись і кидаючись, они обступили висїльника і гризли єго ноги і лакомо мляскали і хрупали кістками, що їх гризли. І єго не допустили. Усїв кучком, глядів, як їдять другі, і облизував ся косматим язиком, і протяжне вите виходило з єго великого, пустого рота:

— Я го-ло-ден!

Сьмішно то було: сей умер за голодного, а голодному навіть куска ноги не дісталось. І я сьміяв ся, і другий прокажений сьміяв ся і єго жінка сьміючись відкривала і закривала свої лукаві очи: жмурити їх не могла, бо не мала вій.

А він вив все лютїйше і голоснїйше:

— Я го-ло-ден.

І хрипкість щезла з єго голосу, і чистий, металїчний звук, пронизливий та ясний, піднимав ся горі і відбивав ся о стїну, а відскакуючи від неї, летів над темними пропастями і сїрими вершками гір.

І незабаром завили всї, що находили ся під стїною, а було їх так богато, як саранчі, і пажерливі та голодні були як саранча, і здавало ся, що в нестерпних муках завила сама розпалена земля, широко розкривши свою камінну пащу.

Немов ліс сухих дерев, похилених в одну сторону бушуючим вітром, піднимали ся до стїни судорожно натягнені руки, сухі, марні, благальні, і було тілько в них розпуки, що здрігалось камінє і боязливо утїкали сиві та синї хмари. Але неподвижна і висока була стїна і рівнодушно відпирала она вите, що верствами перетинало і пронизувало густий, вонючий воздух.

І всї они звернули ся до стїни і кидали огнисті проміні із себе. Они вірили і ждали, що она сейчас упаде і відкриє новий сьвіт і в своїм засліпленю бачили вже, як хитає ся камінє, як від основи до вершка дрожить камінна земля, насичена кровю і людскими мозками. Може бути, що то сльози тремтїли в наших очах, а ми гадали, що то сама стїна і ще пронизливійше стало наше вите.

Звучали в нім гнів і радість з близької побіди.

*

І ось що тоді стало ся. Високо на камени станула худа, стара женщина з запалими лицями і довгим нечесаним волосєм, подібним до гриви старого, голодного вовка. Одіж мала подерту, що обнажувала жовті, коститі плечі і обвислі, материньством винищені груди. Про-

— **Крадіж образа.** В лютім с. р. украдено з кабінету королівскої ґалериї образів в Дрезднї малий образок Бриґеля на міди, довжини $8^1/_2$ а ширини 12 цтм., представляючий округлу вежу над берегом моря, в котрого заливі видко кілька човен, а на березї кілька осіб і пси. Ґенеральна дирекция королівскої ґалериї образів визначила 300 марок нагороди за достарчене украденого образка, взглядно нагороду до 100 марок за вказівки, що могли би послужити до викритя місця, де образок тепер находить ся.

— **Дорога протинка.** Американьскі часописи оповідають цікаву історию про одну протинку, вставлену непотрібно в письмі, котра коштувала правительство Сполучених Держав не менше лиш 8 міліонів долярів. Іменно при укладаню митової тарифи постановлено, що „всї заграничні овочеві ростини" (по англійски: all foreign fruit-plants) вільні суть від оплати. Писар, що відписував тарифу, пропустив в своїй мудрости знак лученя між словами fruit а plants і написав: „all foreign fruit, plants" (всї заграничні овочі, ростини і т. д.) Похибку можна було поправити аж по році, коли справджувано рахунки з оплат за ріжні товари, але цїлий рік всї заграничні овочі ішли до Сполучених Держав без ніякої оплати, так що держава потерпіла страту вісьмох міліонів долярів.

— **Велике нещастє в церкві** скоїло ся в Бруклинї коло Нового Йорку. В тамошній муриньскій церкві мав відбути ся похорон і богато осіб, около 400, зібрало ся в церкві. Нараз заломив ся поміст і всї влетїли до підцерковної салї. Десять осіб зістало убитих, а много покалїчених. Всї були мурини. Церква та мала вже 56 лїт і була збудована з дерева. Вже перед пятьма роками узнано еї за небезпечну, але ніхто на те не зважав, доки не наступила катастрофа. Тепер вже збирають гроші на будову нової церкви.

† **Помер** у Львові Адольф Турнер, емеритований майор, дня 25 с. м., в 71-ім році житя.

Всячина.

— **Ювилей метричних мір в Австриї.** Сего року минає якраз трийцять лїт, від коли в Австриї заведено метричні міри і ваги, а хоч старі міри й ваги ще й до нинї в деяких коронних краях Австриї, от як би приміром у нас, не зовсїм вийшли людем з памяти, то все-таки молоде поколїнє майже вже зовсїм їх не знає. При сїй нагоді годить ся пригадати, хто був перший, що піддав гадку завести ті метричні міри в Австриї. Як звістно, ті міри вийшли з Франциї під конець 18-го столїтя, а за їх заведенем в Австриї промовив перший славний математик барон Юрий Веґа. Веґа був сином селянина з Загориці в Країнї і родив ся 23 марта 1754. Він вивчив ся був на корабельного інжинира, а відтак вступив до войска до артилериї і став там при 2-ім полку польної артилериї учителем математики. У війнах з Турками і Французами відзначив ся він так, що одержав ордер Мариї Тереси і титул барона. Дня 26 вересня 1802 р. знайдено его неживого в Дунаю і аж в 30 лїт опісля викрило ся, що его убив якийсь мельник. Веґа старав ся всїма силами, щоби в Австриї заведено метричні міри, але то стало ся аж в 71 лїт по его смерти в 1873 року, а від 1875 р. увійшли метричні міри і ваги в практичне житє.

Телеґрами.

Відень 28 марта. На нинїшнім засїданю приступлено до дальшої дискусиї над законом о заказі районованя бураків цукрових. Промавляв насамперед пос. Люкш, а відтак посол Крітнер.

Лїсбона 28 марта. Пароход „Гамбурґ" везучий цісаря Вільгельма прибув тут вчера о 3 годинї по полудни в супроводї кружляка „Фридрих Кароль".

Лїсбона 28 марта. Принятє нїмецкого цісаря мало характер дуже торжественний. Улиці були украшені. Цїсар надав королївскій парі і королевій вдовиці ордери.

Париж 28 марта. Палата послів радила вчера дальше над законом о роздїлї церкви від держави.

Париж 28 марта. (Аґент. Гаваса). Власти судові заявляють, що ряд ревізий переведених в Парижи не був викликаний якимсь відкритєм російского заговору лиш відносив ся до справи заведень тоталїзаторских. Судия слїдчий не хоче дати ніяких пояснень.

Петербург 28 марта. (Урядово). Командант третої армії манджурскої, ґен. кавалериї Кавльбарс одержав команду другої армії манджурскої, а его місце заняв ґенерал піхоти Паццанов.

Петербург 28 марта. Рада міста Ялти на надзвичайнім засїданю ухвалила висказати подяку тим особам, котрі підняли ся оборони горожан в тїй хвили, коли полїция показала ся зовсїм нездібною до оборони жителїв і їх майна. Ухвалено з'орґанізувати самооборону і вибрати комісию, котра би заняла ся справою оборони атакованих людий і виснила причини теперішних розрухів. Рада ухвалила просити міністра скарбу, щоби зарядив здержанє протестів векслевих аж до хвилї, коли настануть нормальні відносини. — До Ялти прибуло войско.

Петербург 28 марта. В окрузї ніжиньскім (черниhівскої ґубернії) вибухли селяньскі розрухи. Вислано окремим поїздом войско. — Внаслїдок страйку робітників новоросийского товариства гутничого в Йосифівцї, котрий тягне ся вже 3 недїлї, замкнено варстати того товариства на час необмежений. 4000 робітників тих варстатів і копалень одержавши платню, яка їм належала ся вернули домів.

стягнула руку до стїни і всї погляди побігли за ними. Промовила а в еї голосї було тільки муки, що стидливо завмерло вите голодного.

— Віддай менї дитину! — кричала.

І ми всї мовчали та усьміхали ся, нетерпеливо дожидаючи, що скаже стїна. Кровавосірим пятном виступали на стїнї части мозку того, кого та женщина називала „своєю дитиною", і ми ждали нетерпеливо, грізно, що відповість нікчемна убийниця. І так було тихо, що ми чули шелест хмар, перетягаючих над нашими головами, і сама чорна ніч здавила стони в своїй груди і лише з легким свистом випльовувала із себе дрібний пісок, що ятрив наші рани. І знов відозвало ся строге і гірке домаганє:

— Жорстока, віддай менї дитину!

Все грізнїйшим і лютїйшим ставав наш усьміх, але стїна мовчала. І тодї зпоміж німої товпи виступив поважний старець та станув коло женщини.

— Віддай менї сина! — сказав.

Так страшно було а весело. Моя спина тисла ся від холоду, мязи напружали ся від приплыву незвістної сили, а мій товариш торкав мене в бік, клацав зубами і вонючий віддих виходив широкою филею з его рота.

І ось ще вийшов з товпи чоловік і сказав:

— Віддай менї брата!

А ще оден сказав:

— Віддай менї доньку!

І почали всі кожда мужчини та женщини, старі і молоді і підносили руки і неумолимо звучало їх гірке домаганє:

— Віддай менї дитину!

Тодї і я, прокажений, почув в собі силу і сьмілість, виступив наперед і крикнув голосно та грізно:

— Убийнице! Віддай менї самого мене!

А она мовчала, байдужна і тупа, і тодї женщина потрясла сердито висохлими, пожовклими руками та кинула їй неумолимо:

— Так будьже проклята, ти убийнице моєї дитини.

Поважний старець повторив:

— Будь проклята!

І тисячами стонів повторила цїла земля:

— Будь проклята! Проклята! Проклята!

І знов зібрала ся филя людских тїл і цїлою своєю силою ударила о стїну. Відтак відплила, знов ударила, і так богато разів, аж настало утомлене і мертвий сон і тишина. А я, прокажений, був під самою стїною і бачив, що она, горда цариця, починає хитати ся і гроза упадку судорожно пробігає по еї каміню.

— Паде! — закричав я. — Братя, она паде!

— Неправда, прокажений — відповідали менї братя.

І тодї я почав їх просити:

— Нехай стоїть, але чи кождий труп не є ступенем до вершка? Нас богато і житє нам тягарем. Трупами застелимо землю; на трупи наложимо нові трупи і так дійдемо до вершка. А як лиш один лишить ся, побачить новий сьвіт.

І я розглянув ся з веселою надією, та побачив самі спини, рівнодушні, товсті, тяжкі. В безконечним танци кружило тих четверо, сходили ся і розходились, і непохитною масою стояла стїна.

— Братя! — просив я. — Братя!

Але мій голос був відразливий, віддих вонючий і ніхто не хотів слухати мене, прокаженого.

— Горе!... Горе!... Горе!...

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З Брухович 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі Щирця 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на 4% і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниці почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жаданє **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за есконтом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Днїстер" своїм членам на 6%; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 лїт; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки.**

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до **„Днїстра".**

ЧЛЕНАМИ можуть бути тільки **члени обезпечені в „Днїстрі".**

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродїйні цїли. — Дотепер уділив „Днїстер" на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Днїстер" з днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	**1,783.673 К**	**Позички уділені .**	**1,616.402 К**
Удїли членьскі . .	**139.117 К**	**Цінні папери . .**	**123.627 К**
Фонди резервові .	**26.576 К**	**Льокациї . . .**	**169.456 К**
		На рахунку біж. .	**81.968 К**

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижневника ілюстрованого". — До „Народної Часописи" і „Газети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Інсерати

(оповіщеня приватні)

до всїх дневників краєвих і заграничних принимає виключно Головна Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).